

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **N. D. T., nar. X,**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
v ČR bytem X

v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. MV-158876-17/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. MV-158876-17/SO-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 9. 2021, č.j. OAM-47660-66/ZM-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť správní orgán dospěl k závěru, že zaměstnavatel žalobkyně je nespolehlivý ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem o tom, že by její zaměstnavatel byl nespolehlivý, neboť žalobkyně již před vydáním rozhodnutí žalovaného doložila, že její zaměstnavatel je bezdlužnou osobou, přičemž zaměstnavatel opakovaně v průběhu řízení svojí bezdlužnost ověřoval a opakovaně byl o své bezdlužnosti ujišťován.
3. Žalobkyně zejména zdůrazňuje, že správní orgány jsou povinny rozhodovat dle aktuálního skutkového stavu, přičemž žalovaný rozhodl v rozporu s aktuálním skutkovým stavem, neboť žalobkyně ke dni 2. 11. 2021 doložila, že její zaměstnavatel byl bezdlužnou osobou. Správní orgán I. stupně skutečnost, že zaměstnavatel žalobkyně není bezdlužnou osobou, dovozuje ze sdělení České správy sociálního zabezpečení (dále též „ČSSZ“) ze dne 8. 7. 2021 a žalovaný pak ze sdělení ČSSZ ze dne 14. 10. 2021. Dle § 178e zákona o pobytu cizinců nesmí být dle odst. 2 tohoto ustanovení potvrzení o bezdlužnosti starší 30 dnů. Tento požadavek by dle žalobkyně měl být kladen i na správní orgán. V daném případě však správní orgány rozhodovaly na základě potvrzení orgánu, která již nebyla aktuální, tedy byla starší 30 dnů. Žalobkyně stále zdůrazňuje, že před vydáním obou rozhodnutí doložila potvrzení o bezdlužnosti vydaná ČSSZ, která nebyla ke dni vydání rozhodnutí starší 30 dnů a potvrzovala bezdlužnost zaměstnavatele žalobkyně.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány nemohou v případě existence dvou protichůdných dokladů bez dalšího rozhodnout, že budou za podklad pro vydání rozhodnutí považovat doklad, který je v neprospěch žalobkyně, zvláště v případě, kdy tento pochází ze staršího data. Správní orgán měl povinnost postupovat podle § 3 správního řádu a pochybnosti odstranit a rozhodnout na základě řádně zjištěného skutkového stavu.
5. Žalobkyně znovu zdůraznila, že v průběhu řízení její zaměstnavatel ověřoval svoji bezdlužnost opakovaně, a to jak telefonicky, tak písemně, a ČSSZ ho opakovaně ujišťovala, že žádný nedoplatek, ani penále u něj neneviduje. Žalobkyně doložila k vyjádření ze dne 26. 1. 2021 přehled pohledávek k 19. 1. 2021, který monitoruje platby zaměstnavatele žalobkyně od roku 1998 a žádná dlužná částka zde evidována není. Na základě informace obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 2. 2021 o nesplaceném dluhu zaměstnavatel žalobkyně dne 1. 3. 2021 telefonicky kontaktoval ČSSZ a byl opět ujištěn, že žádný dluh ani penále není u jeho osoby evidován. Znovu byl o této skutečnosti ujištěn v srpnu, kdy vše ověřoval pro potřeby vyjádření k podkladům v době vydání rozhodnutí. Tyto skutečnosti uvedla žalobkyně do vyjádření k podkladům dne 16. 8. 2021 a požádala o

přerušení řízení. Tomu správní orgán nevyhověl. Žalobkyně však doložila, a to ke dni 17. 8. 2021, další potvrzení, že její zaměstnavatel k tomuto datu žádné splatné pohledávky nemá. Ještě předtím doložila správnímu orgánu přehled pohledávek ke dni 16. 8. 2021, který opětovně monitoruje platby zaměstnavatele od roku 1998 a žádná dlužná částka zde není evidována. Skutečnost, že došlo k pochybení na straně ČSSZ, potvrdila ve svém sdělení ze dne 14. 10. 2021 samotná ČSSZ. Tuto skutečnost nelze přičítat žalobkyni k tíži, neboť zaměstnavatel dělal vše, co bylo v jeho silách, byl připraven případný nedoplatek uhradit, vždy byl však ujistěn, že není co hradit, že je bezdlužnou osobou a že veškeré jeho závazky jsou vyrovnány. Na základě přípisu ze dne 14. 10. 2021 zaměstnavatel žalobkyně opětovně kontaktoval Českou správu sociálního zabezpečení, existence nedoplatku byla konečně dohledána a zaměstnavatel žalobkyně celou částku uhradil. Není tedy pravda, že postoj zaměstnavatele žalobkyně k plnění povinností je nezodpovědný.

6. Žalobkyně zdůrazňuje, že oficiální potvrzení o bezdlužnosti vydané příslušným správním orgánem je aktem veřejné moci, a proto zaměstnavatel žalobkyně i žalobkyně byli v dobré víře, že jako akt veřejné moci je příslušné potvrzení správné a pravdivé. Přitom odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. 4.ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003.
7. Žalobkyně dále vytýká porušení svých procesních práv, neboť se 16. 8. 2021 vyjádřila k podkladům, kdy uvedla, že byla ujistěna o své bezdlužnosti a doložila k tomu příslušné listiny. Pokud správní orgán I. stupně následně dne 3. 9. 2021 znovu ověřoval skutkový stav a opětovně dospěl k závěru, že zaměstnavatel žalobkyně bezdlužnou osobou není, jedná se o doplnění spisového materiálu a rozhodnutí správního orgánu se tak pro žalobkyni stalo překvapivým. Žalobci tak totiž bylo znemožněno, aby se s novým podkladem pro vydání rozhodnutí seznámil.
8. Žalobkyně dále zdůraznila, že na vyřízení své žádosti čeká již více než 2 roky. Zamítnutí žádosti je tedy naprosto zásadním zásahem do jejího života, neboť jí definitivně znemožňuje přesídlení do České republiky a zaměstnání zde. Žalobkyně také nesouhlasí se závěrem, že by si mohla svobodně zvolit jinou alternativu zaměstnání, což by bylo možné pouze v případě, kdyby se nacházela v nalézací fázi řízení. Žalobkyně však byla po celou dobu přesvědčena, že její zaměstnavatel prokázal bezdlužnost, a že je tedy její žádost bezvadná. Pokud by byla seznámena s podklady řízení, mohla situaci řešit. Jednáním žalované, respektive procesními pochybeními, o možnost volby žalobkyně přišla.
9. Žalobkyně navíc považuje napadená rozhodnutí za přepjatě formalistická, odkázala přitom na smysl a účel úpravy institutu nespolehlivého zaměstnavatele upraveného v § 178f zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců nevyklučuje vydání zaměstnanecké karty, pokud je zaměstnavatel nespolehlivý. Koncept nespolehlivého zaměstnavatele především směřuje na agentury práce a má předcházet především skrytému agenturnímu zaměstnávání a neumožnit tak zaměstnávat cizince zaměstnavatelům, kteří systematicky neplní povinnosti vyplývající z jiných než pracovněprávních předpisů, jakou je placení daně z příjmů, veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení. Tato úprava neúměrně dopadá na pracovně právní vztahy cizinců a nedůvodně omezuje jejich zaměstnávání. Za problémy na straně zaměstnavatele je tak v první řadě postižen zahraniční uchazeč o zaměstnání, který se žádného problematického jednání nedopustil. Koncepti považuje za překvapivou a nešťastně zvolenou. Ustanovení tak nepřiměřeně zasahuje do právní jistoty adresátů právní normy a v posuzovaném případě i do dobré víry a presumpce správnosti veřejných aktů. V případě zaměstnavatele žalobkyně nelze mít

odůvodněnou obavu z toho, že by se měl v budoucnu dopouštět obdobného jednání, které by negativně dopadalo jak na státní rozpočet, tak na samotnou žalobkyni. Zaměstnavatel byl aktivní, nadstandardně řešil situaci, když nedorozuměním či pochybením na straně ČSSZ byl opakovaně ujišťován o své bezdlužnosti. Bezprostředně poté, co se situace vysvětlila, veškeré závazky obratem uhradil, a to ještě vydáním rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný (dále též „Komise“) ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a uvedl, že tvrzení, že zaměstnavatel žalobkyně, podnikatel, o dluhu nevěděl, považuje za účelové, neboť dluh byl prostým dotazem u Správy sociálního zabezpečení komisí ověřen. Pokud tak mohla učinit komise, mohl tak zajisté učinit i zaměstnavatel jako dlužník. K úhradě dluhu komise v odvolacím řízení sice nepřihlédla, ale svůj postup v napadeném rozhodnutí odůvodnila. Rovněž námitku porušení procesních předpisů považuje žalovaný za irelevantní, neboť opětovné telefonické ověřování existence dluhu nemělo na správnost vydaného rozhodnutí žádný vliv. Žalobkyně byla s existencí dluhu u zaměstnavatele seznámena a není přičítána k tíži její nespolehlivost. Nejedná se o skutečnost, kterou by mohla jako případná budoucí zaměstnankyně na pozici servírky pobývajících ve Vietnamu ovlivnit. Po doplnění spisu komisí o aktuální vyjádření Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 14. 10. 2021 byla žalobkyně o této skutečnosti vyrozuměna a byla jí dána možnost se k provedení dokazování vyjádřit. Tím byla namítaná vada předchozího řízení, která neměla vliv na správnost vydaného rozhodnutí, zhojena. Není žalovanému zřejmé, jak by úřední záznam o telefonickém dotazu u Správy sociálního zabezpečení mohl ovlivnit závěry zmocněného zástupce žalobkyně, pokud neakceptoval ani předchozí písemné informace. Komise vzala v úvahu i širší okolnosti případu, když žádost byla podána v roce 2019, tedy v době, kdy byla činnost zastupitelského úřadu v Hanoji při přijímání žádostí o pobyt působením organizovaného zločinu ovlivněna. Předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla komisí zrušena proto, že poskytnuté informace bezpečnostních služeb nebyly ve vztahu k její osobě dostatečně konkrétní. Pokud jde o tvrzení o vynaložení energie a finančních prostředků, zdůraznil žalovaný, že dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání (zaměstnanecká karta) je koncipován jako časově omezený právě na dobu požadovaného zaměstnání a není prostředkem k trvalému přesídlení do České republiky. Nejde o neprodloužení či zrušení pobytu, ale o novou žádost o pobyt, kdy na území České republiky žalobkyně dosud nevstoupila, přičemž na pobytové oprávnění není právní nárok. Postup správních orgánů nepovažuje za formalistický. Právě cizince, kteří dosud nevstoupili na území ČR, je třeba chránit před neplněním povinností zaměstnavatelů, přičemž takové jednání by je mohlo ohrozit již při jejich příjezdu a oni by se mohli stát závislými na sociálních dávkách či se ocitnout v síti organizovaného zločinu.

Správní spis

11. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně podala dne 9. 7. 2019 žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnání u zaměstnavatele N. D. K. na pozici číšnice a servírky. Žádost byla Velvyslanectvím České republiky v Hanoji postoupena Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky.
12. Ministerstvo žádost dvakrát zamítlo rozhodnutími ze dne 12. 11. 2019 a ze dne 17. 7. 2020. a zaměstnaneckou kartu nevydalo, neboť dospělo k závěru, že pobyt žalobkyně na území

není v zájmu ČR. Obě tato rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil žalovaný a věci vždy vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

13. Dne 26. 1. 2021 založil zástupce žalobkyně do spisu vyúčtování Pražské správy sociálního zabezpečení s tím, že ke dni 19. 1. 2021 nemá zaměstnavatel žalobkyně žádné nedoplatky a pohledávky u Pražské správy sociálního zabezpečení (dále také jen „PSSZ“). Ve spise se dále nachází i oficiální potvrzení PSSZ ze dne 10. 2. 2021 o nedoplatku zaměstnavatele žalobkyně ve výši 20 456 Kč ke dni 31. 1. 2021.
14. Dne 16. 2. 2021 vydalo Ministerstvo rozhodnutí, kterým žádost zamítlo, zaměstnaneckou kartu nevydalo, neboť zaměstnavatel žalobkyni je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) nespolehlivý.
15. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, ve kterém nesouhlasila s tím, že do spisu byla založena reakce správního orgánu ze dne 10. 2. 2021 o dluhu zaměstnavatele žalobkyně, přičemž žalobkyně s touto listinou již nebyla seznámena. Potvrzení o bezdlužnosti dle § 178e zákona o pobytu cizinců nesmí být starší 30 dnů. K dotazu Ministerstva vnitra sdělila PSSZ, že k 23. 3. 2021 má zaměstnavatel žalobkyně nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ve výši 20 456 Kč.
16. Dne 7. 6. 2021 vydala Komise napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutím ministerstva ze dne 16. 2. 2021 ve znění opravného usnesení ze dne 23. 3. 2021 zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, když dala komise za pravdu žalobkyni, že při rozhodování nebylo možné vycházet ze sdělení PSSZ z 10. 2. 2021, neboť s tímto podkladem nebyla účastnice řízení před vydáním rozhodnutí seznámena. Komise by mohla vycházet ze sdělení PSSZ z 16. 12. 2020, ke kterému se žalobkyně mohla vyjádřit, avšak v něm bylo zaměněno jméno účastnice řízení a zaměstnavatele účastnice řízení. Komise dále vytkla ministerstvu, že se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádalo s doloženým vyjádřením zmocněného zástupce žalobkyně ze dne 29. 1. 2021, a zejména s přiloženým přehledem pohledávek ke dni 19. 1. 2021, případně by mělo objasnit, proč nepovažuje tento přehled za relevantní ve vztahu k získaným sdělením PSSZ.
17. Po zaslání zrušujícího rozhodnutí požádalo ministerstvo vnitra znovu o informace, mj. také sdělení bezdlužnosti zaměstnavatele žalobkyně, na což PSSZ reagovala podáním ze dne 8. 7. 2021, když sdělila, že zaměstnavatel žalobkyně má k 8. 7. 2021 nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce na pojistném ve výši 20 456 Kč. Splátkový kalendář na dluh stále nebyl sjednán.
18. Dne 21. 7. 2021 vyzvalo ministerstvo zástupce žalobkyně k seznámení a k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, když mezi podklady mimo jiné jsou sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 2. 2021, 23. 3. 2021 a 8. 7. 2021 o evidovaném dluhu. Dne 5. 8. 2021 nahlížel zástupce žalobkyně do správního spisu a následně dne 6. 8. 2021 byla žalobkyni stanovena lhůta k vyjádření do 16. 8. 2021. Dne 16. 8. 2021 zaslal zástupce žalobkyně vyjádření, ve kterém uvedl, že zaměstnavatel účastníka opětovně kontaktoval ČSSZ, kde mu bylo sděleno, že nemá evidovány žádné nedoplatky. Aby mohl požádat o potvrzení o bezdlužnosti u ČSSZ, žádal o prodloužení lhůty k vyjádření o 30 dnů a přerušení řízení. Žalobkyně doložila i kopie daňového přiznání k důkazu, že je přihlášena k dani z příjmů. Jako žadatelka o vydání zaměstnanecké karty, není dosud evidována ani u VZP ani ČSSZ, ani u finančního úřadu a nejsou za ni dosud odváděny žádné platby. Dne 25. 8. 2021 zaslal zástupce žalobkyně ministerstvu potvrzení o tom, že

zaměstnavatel žalobkyně nemá u ČSSZ žádné splatné pohledávky. (Listina opět nepodepsána, jedná se o první stranu přehledu předpisu plateb). Dne 3. 9. 2021 rozhodlo ministerstvo vnitřní o tom, že řízení nebude přerušeno. Ve spise dále nachází úřední záznam ze dne 3. 9. 2021, ze kterého je patrné, že zaměstnankyně ministerstva, ministerský rada, dne 3. 9. 2021 ověřila u PSSZ potvrzení o nedoplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému subjektu zaměstnavatele žalobkyně.

19. Dne 7. 9. 2021 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým opětovně žádost žalobkyně zamítlo a zaměstnaneckou kartu nevydalo, neboť zaměstnavatel účastnice řízení je nespolehlivý. K námitce, že potvrzení o bezdlužnosti je starší než 30 dnů, odkázalo ministerstvo na ustanovení § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že potvrzení nesmí být starší než 30 dnů ke dni podání žádosti, což v případě potvrzení bezdlužnosti zaměstnavatele žalobkyně beze sporu není. Pokud zástupce žalobkyně předkládá přehled pohledávek k 16. 8. 2021 vystavený Pražskou správou sociálního zabezpečení uvádí ministerstvo, že toto je pouze přehledem odvedených plateb záloh na důchodové pojištění zaměstnavatele žalobkyně v období let 2020 a 2021, který nelze považovat za doklad prokazující jeho bezdlužnost u PSSZ. Ministerstvo pak uvedlo, že nad rámec svých zákonných povinností a v souvislosti s obsahem vyjádření žalobkyně telefonicky ověřil existenci nedoplatku, přičemž mu bylo sděleno, že evidovaný nedoplatek na pojistném nadále existuje. Tímto úkonem zjištěné informace nelze považovat za nové skutečnosti, s nimiž by měl správní orgán povinnost opětovně seznámit účastnici řízení. Existence nedoplatku již byla zjištěna na základě sdělení PSSZ ze dne 10. 2. 2021, 23. 3. 2021 i 8. 7. 2021. Dne 6. 9. 2021 bylo ministerstvu doručeno další potvrzení zaměstnavatele žalobkyně o tom, že nemá u ČSSZ žádné splatné pohledávky.
20. Dne 7. 9. 2021 podala žalobkyně odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení a dne 8. 9. 2021 odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Na základě výzev k odstranění vad odvolání žalobkyně obě odvolání doplnila tak, že obě odvolání obsahují shodné námitky.
21. Ze správního spisu soud zjistil, že v rámci odvolacího řízení ministerstvo vnitřní dne 11. 10. 2021 již v rámci odvolacího řízení požádalo PSSZ o sdělení informací týkajících se výše dluhu zaměstnavatele žalobkyně s tím, že spisový materiál obsahuje rozporné údaje o jeho výši. K tomuto dotazu byla založena sdělení PSSZ z 23. 3. 2021, 8. 7. 2021 o dluhu zaměstnavatele žalobkyně i potvrzení PSSZ o tom, že zaměstnavatel žalobkyně nemá jako OSVČ ke dni 17. 8. 2021 nedoplatek na pojistném. Přiložen byl i přehled pohledávek k 19. 1. 21 s tím, že součet dlužných částek byla nula.
22. Dne 14. 10. 2021 sdělila PSSZ, že zaměstnavatel jako fyzická osoba N. D. K. byl registrován v evidenci ČSSZ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále do 30. 10. 2005 pod v. s. 1155298894 a ke dni 14. 10. 2021 PSSZ stále eviduje nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ve výši celkem 20 456 Kč, z toho dlužné pojistné ve výši 19 584 Kč a penále ve výši 872 Kč. Potvrzení o bezdlužnosti ze dne 17. 8. 2021 je pravdivé, ale bylo vystaveno pouze pro OSVČ N. D. K., variabilní symbol 15575662. PSSZ se omluvila za neúplné informace v potvrzení o bezdlužnosti ze dne 17. 8. 2021.

23. Na to byla žalobkyně upozorněna na možnost vyjádřit se k podkladům a dne 27. 10. 2021 zaslal zástupce žalobkyně vyjádření spolu s potvrzením o zaplacení dlužné částky. Znovu zdůraznil, že zaměstnavatel o osvětleném nedoplatku nevěděl, jinak by jej samozřejmě dávno uhradil. Dluh byl uhrazen 20. 10. 2021.
24. Následně dne 10. 11. 2021 založil zástupce žalobkyně potvrzení o stavu nedoplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ze dne 2. 11. 2021, ze kterého je patrné, že dne 2. 11. 2021 nemá K. N. D. jako OSVČ a zaměstnavatel nedoplatek na pojistném.
25. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, který odvolání zamítl a rozhodnutí ministerstva potvrdil. Žalovaný zhodnotil dosud předložené doklady a k přehledům pohledávek zaměstnavatele žalobkyně u PSSZ ke dni 19. 1. 2021 a ke dni 16. 8. 2021 konstatoval, že již správní orgán I. stupně uvedl, že se jedná o přehled odvedených plateb záloh na důchodové pojištění zaměstnavatele žalobkyně za léta 2020 a 2021 a nelze ho považovat za doklad prokazující jeho bezdlužnost. K odvolání pak přiložila žalobkyně potvrzení o stavu nedoplatku zaměstnavatele k 17. 8. 2021, ve kterém je uvedeno, že zaměstnavatel nemá jako OSVČ k tomuto dni nedoplatek na pojistném na sociálním zabezpečení. Tento doklad byl dle sdělení PSSZ pravdivý, ale závěr správního orgánu I. stupně, že zaměstnavatel nadále není osobou bezdlužnou, byl správný, neboť PSSZ k osobě zaměstnavatele vedla v evidenci nadále dluh ve výši 20 456 Kč. Správní orgán rozhodoval na základě řádně zjištěného stavu věci, neboť v době vydání jeho rozhodnutí nebyl zaměstnavatel osobou bezdlužnou. Komise nezpochybňuje doklad o převodu částky 20 456 Kč ze dne 20. 10. 2021, předložený zástupcem žalobkyně, ani obsah předloženého potvrzení PSSZ z 2. 11. 2021. Žalovaný označil tvrzení žalobkyně o tom, že zaměstnavatel si nebyl zmíněného dluhu vědom, za nevěrohodné a ničím nepodložené. Pokud komise mohla dotazem u PSSZ údaj ověřit, pak to zajisté bylo i v moci zaměstnavatele jako osoby povinné. Komise pak odůvodnila, z jakého důvodu nepřihlédla k aktuálnímu dokladu o bezdlužnosti předloženému v odvolacím řízení, konstatovala, že pokud zaměstnavatel uhradil svůj dluh až poté, kdy byla jeho existence ověřena komisí (ne zjištěna, neboť k tomu došlo již v řízení před správním orgánem I. stupně) považuje tento postoj za nezodpovědný a nelze ho pokládat za spolehlivého.

Posouzení věci soudem

26. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán dospěl k závěru, že zaměstnavatel žalobkyně je nespolehlivý ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců. S tímto závěrem žalobkyně zásadně nesouhlasí, a zdůrazňuje, že před vydáním rozhodnutí žalovaného doložila, že její zaměstnavatel je bezdlužnou osobou. Zaměstnavatel opakovaně v průběhu

řízení svojí bezdlužnost ověřoval a opakovaně byl o své bezdlužnosti ze strany České správy sociálního zabezpečení ujišťován.

28. Podle ustanovení § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavce 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá*
- a) z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f),*
 - b) nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4,*
 - c) jestliže jde o žádost o vydání zaměstnanecké karty podanou cizincem uvedeným v § 42g odst. 6 a Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit,*
 - d) je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý,*
 - e) pokud cizinec vykonával nelegální práci, nebo*
 - f) jde-li o agenturní zaměstnávání a jedná se o takový druh práce, který agentura práce nemůže formou dočasného přidělení k výkonu práce u uživatele zprostředkovávat.*
29. Podle § 178f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *za nespolehlivého zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, který není bezdlužnou osobou podle § 178e.*
30. Podle § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *za bezdlužnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky,*
- a) u orgánů Finanční správy České republiky,*
 - b) u orgánů Celní správy České republiky,*
 - c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a*
 - d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.*
31. Podle odst. 2 tohoto ustanovení *Bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.*
32. Žalobkyně zejména namítá, že správní orgány nerozhodovaly na základě řádně zjištěného skutkového stavu, když nesprávně vyhodnotily podklady pro rozhodnutí ve věci. Pokud měly k dispozici doklady s protichůdnými informacemi, nemohly dle žalobkyně bez dalšího rozhodnout, že budou za podklad pro vydání rozhodnutí považovat doklad, který je v neprospěch žalobkyně, zvláště v případě, kdy tento pochází ze staršího data. Správní orgán měl povinnost postupovat dle § 3 správního řádu a pochybnosti odstranit.
33. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že oficiální potvrzení o bezdlužnosti vydané příslušným správním orgánem je aktem veřejné moci, avšak jak je patrné ze správního spisu, oficiální potvrzení o bezdlužnosti bylo vyhotoveno až dne 17. 8. 2021 a žalobkyně ho ministerstvu předložila spolu s odvoláním dne 14. 9. 2021. Toto oficiální potvrzení, na které poukazuje žalobkyně, bylo tedy ministerstvu zasláno až po vydání prvostupňového rozhodnutí.
34. Nicméně nelze přehlédnout, že již v průběhu řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobkyně tvrdila, že její zaměstnavatel je dle sdělení ČSSZ bezdlužný a své tvrzení dokládala, např. dne 26. 1. 2021 Přehledem pohledávek k 19. 1. 2021. Tento přehled

sice není datován ani podepsán, ale dle soudu svědčí i takovéto potvrzení, spolu s opakovaným tvrzením žalobkyně, o existenci pochybností, které by měl správní úřad odstranit. Ostatně žalovaný již ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 7. 6. 2021 vytkl ministerstvu, že se nevypořádalo zejména s doloženým přehledem pohledávek ke dni 19. 1. 2021 a uložil mu, aby objasnil, proč nepovažuje tento přehled za relevantní ve vztahu k získaným sdělením Pražské správy sociálního zabezpečení. Je tedy patrné, že již ke dni vydání tohoto rozhodnutí žalovaný spatřoval rozpor v předložených dokladech, který měl prvostupňový správní orgán odstranit. Soud však nepovažuje za dostatečné, pokud ministerstvo pouze znovu dne 30. 6. 2021 vyzvalo PSSZ ke sdělení ohledně existence nedoplatků na pojistném včetně penále u zaměstnavatele žalobkyně a na základě zaslání sdělení o existenci nedoplatků se s touto odpovědí spokojilo a nepokusilo se odstranit vzniklý rozpor. Naopak je ze správního spisu patrné, že ačkoli žalobkyně požádala dne 16. 8. 2021 o přerušování řízení z důvodu, že zaměstnavatel žalobkyně požádal o vydání potvrzení o bezdlužnosti u ČSSZ, která má na vyřízení žádosti lhůtu 30 dnů, správní orgán řízení nepřerušil a ve věci rozhodl. A to za situace, kdy mu žalobkyně dne 25. 8. 2021 předložila další Přehled pohledávek svého zaměstnavatele od PSSZ ke dni 16. 8. 2021, ze kterého dle žalobkyně vyplývá, že její zaměstnavatel nemá u ČSSZ žádné splatné pohledávky.

35. Ministerstvo tedy nevyhovělo žádosti o přerušování řízení za situace, kdy mělo k dispozici rozporuplné podklady, a následně žádost žalobkyně zamítlo. Městský soud proto dospěl k závěru, že i ministerstvo jako prvostupňový správní orgán postupovalo v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoli sice ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 7. 9. 2021 uvádí, že „*Přehled pohledávek k 16. 8. 2021*“ vystavený PSSZ je pouze přehledem odvedených plateb a záloh na důchodové pojištění zaměstnavatele žalobkyně na období let 2020 a 2021, dospěl soud k závěru, že z něj není možné dovodit pouze, že žalobkynin zaměstnavatel neměl k tomuto datu dluh na zálohách. Naopak i tato informace ve spojení s opakovaným tvrzením žalobkyně o bezdlužnosti jejího zaměstnavatele, měla být dle soudu dostatečnou indicií k vyvolání pochybností o skutkovém stavu a měla vést správní orgán I. stupně k postupu, kterým by pochybnosti ohledně bezdlužnosti žalobkynina zaměstnavatele odstranil. Vzhledem k tomu, že tak neučinil a spokojil se pouze s telefonickým sdělením pracovnice PSSZ o existenci dluhu žalobkynina zaměstnavatele, nelze než dospět k závěru, že ministerstvo rozhodovalo na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
36. Soud má za to, že pokud by ministerstvo učinilo kroky k odstranění rozporů včas, bylo možné vzniklé pochybnosti odstranit ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. O tom svědčí další postup žalovaného po té, co dne 14. 9. 2021 zaslala žalobkyně ministerstvu avizované potvrzení PSSZ o stavu nedoplatků na pojistném a penále na sociálním a zdravotním pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, kterým bylo potvrzeno, že fyzická osoba K. N. D. nemá jako OSVČ ke dni 17. 8. 2021 nedoplatek. Teprve Komise zareagovala na existenci rozporných údajů o výši dluhu zaměstnavatele žalobkyně a dne 11. 10. 2021 požádala PSSZ o poskytnutí informace. Dle soudu ale nic nebránilo ministerstvu, aby tento dotaz učinilo již dříve. Pokud žalovaný v této žádosti poukázal na to, že u jednotlivých dokladů je uveden odlišný variabilní symbol (15575662, 1155298894), zdůrazňuje soud, že se nejedná o novou informaci, která byla získána až na základě zaslání potvrzení PSSZ o stavu nedoplatků ze dne 17. 8. 2021, ale že tyto odlišné variabilní symboly byly uvedeny např. již v „*Přehledu pohledávek ke dni 19. 1. 2021*“ a i v

„Poskytnutí informace“ ze dne 16. 12. 2020 ke dni 15. 12. 2020. Obě listiny byly vyhotoveny PSSZ.

37. Teprve na základě dotazu žalovaného došlo k objasnění rozporu, když PSSZ dne 14. 10. 2021 žalovanému sdělila, že eviduje dluh u fyzické osoby N. D. K., VS 1155298894, ale že potvrzení o bezdlužnosti ze dne 17. 8. 2021 je pravdivé, nicméně že bylo vystaveno pouze pro OSVČ N. D. K., VS 15575662. PSSZ se současně omluvila za neúplné informace uvedené v potvrzení o bezdlužnosti ze dne 17. 8. 2021.
38. Informace zaslané PSSZ lze dle soudu považovat za potvrzující pravdivost tvrzení žalobkyně o tom, že k dotazům jejího zaměstnavatele na PSSZ mu bylo opakovaně potvrzováno, že žádný dluh nemá.
39. Soud proto považuje za překvapivé, pokud žalovaný v rozhodnutí o odvolání označil tvrzení zaměstnavatele o tom, že si nebyl zmíněného dluhu vědom, za nevěrohodné a ničím nepodložené. Minimálně Potvrzení o bezdlužnosti ze dne 17. 8. 2021 věrohodnost tvrzení žalobkynina zaměstnavatele podporuje. Stejně tak soud nemůže akceptovat závěr žalovaného o tom, že pokud komise mohla dotazem u PSSZ údaj o dluhu ověřit, pak to zajisté bylo i v moci zaměstnavatele jako osoby povinné. Z informace PSSZ totiž jednoznačně vyplývá, že při poskytování informace o dluhu žalobkynina zaměstnavatele pochybila PSSZ, a nikoli, že zaměstnavatel žalobkyně pokládal úmyslně nesprávný dotaz a že o dluhu musel vědět. Takové zjištění ze správního spisu nevyplývá.
40. Žalovaný tedy pochybil, pokud potvrdil rozhodnutí ministerstva, které rozhodovalo na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud také považuje za nesprávný závěr žalovaného uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že *„správní orgán rozhodoval na základě řádně zjištěného stavu věci, neboť v době vydání jeho rozhodnutí nebyl zaměstnavatel osobou bezdlužnou“*. Ani tento závěr vzhledem k rozporuplným informacím PSSZ neodpovídá obsahu správního spisu, neboť ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo jednoznačně dané, zda dluh existuje či nikoli. Tyto pochybnosti bylo nutné odstranit a správní orgány proto postupovaly v rozporu s ust. § 3 správního řádu, pokud vzniklé pochybnosti bez dalšího vyložily v neprospěch žalobkyně.
41. Dle soudu pak nelze k tíži žalobkyně přičítat ani to, že správní orgán dotazem u PSSZ údaj o dluhu ověřil, zatímco zaměstnavateli žalobkyně bylo opakovaně sdělováno, že dluh nemá, když pochybení vzniklo ze strany PSSZ a nikoli zaměstnavatele, což ostatně potvrdila i sama PSSZ.
42. Soud shledal důvodnou i námitku porušení procesních práv žalobkyně z důvodu, že nebyla před vydáním rozhodnutí I. stupně seznámena s podkladem rozhodnutí, kterým byl záznam o telefonickém hovoru s PSSZ o potvrzení existence dluhu. Z rozhodnutí je totiž patrné, že z toho podkladu při rozhodnutí ministerstvo vycházelo, když tímto zjištěním podpořilo svůj argument o existenci dluhu zaměstnavatele žalobkyně a odmítlo tvrzení žalobkyně o bezdlužnosti jejího zaměstnavatele. Soud proto dospěl k závěru, že se jednalo o podklad rozhodnutí, se kterým měla být žalobkyně seznámena v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
43. Důvodnou však soud neshledal námitku, že správní orgány rozhodovaly na základě neaktuálních potvrzení o bezdlužnosti, neboť toto potvrzení nesmí být starší 30 dnů, což platí i pro správní orgány. V ustanovení § 178e odst. 2 zákona o pobytu cizinců se výslovně uvádí, že *bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky,*

orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů. (podtržení dodáno zdejší soudem)

44. Z citovaného ustanovení je tedy patrné, že v něm stanovená lhůta se vztahuje k prokázání bezdlužnosti žadatele v době podání žádosti s tím, že k tomuto dni nesmí být potvrzení o bezdlužnosti starší než 30 dnů. V žádném případě z něho ale nevyplyvá závěr učiněný žalobkyní, že by podkladem pro rozhodnutí správního orgánu mohlo být pouze takové potvrzení o bezdlužnosti, které ke dni vydání rozhodnutí nebude starší 30 dnů. Správní orgány proto správně zohlednily všechna potvrzení předložená žalobkyní i zaslaná orgány uvedenými v § 178e odst. 1 zákona o pobytu cizinců bez ohledu na datum jejich vydání.

Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na výše uvedené skutečnosti městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
46. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
47. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
48. Náklady žalobkyně sestávají z odměny za zastupování advokátem za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání) a tři paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. soud náhradu nákladů za zastoupení zvýšil o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. 2.142,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem tak soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.
49. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem o. s. ř., místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu